

Pro závěr, že obviněný v četných případech navštěvoval své klienty v J. v jejich bytech a závodech, aby s nimi o jejich věcech jednal, bral od nich informace a podával zprávy, měla disciplinární rada dostatečný podklad již v samém zodpovídání obviněného; tak udal obviněný ve svém vyjádření ze dne 30. prosince 1933, že před svým odjezdem z J. navštěvuje toho kterého obchodníka v J. v jeho bytě a že ho stále zaměstnává řada obchodníků v J., jimž v jejich věcech podává zprávy; že zastupuje řadu obchodníků v M. T., kteří jsou komitenty Živnostenské záložny v J., do jejíž kanceláře pak v takových případech docházel. Obviněnému nepodařilo se podle toho, co uvedeno, vyvrátiti správnost zhodnocení výsledků průvodních disciplinární radou a obviněný se ani nepokusil, jak již zdůrazněno, dolíčiti nesprávnost právního posouzení věci disciplinární radou na tom skutkovém podkladě, jak je tento v nálezu bezvadně zjištěn.

Čís. 274 dis.

Porušení povinností povolání, obnovil-li advokát prohraný spor na uměle konstruovaném novém žalobním důvodu, jsa si vědom beznadějnosti svého postupu.

Zásada, že čest a vážnost advokátního stavu je porušena, vejde-li advokát — nedbaje vůbec jemu známého právního zástupce odpůrce svého klienta — v přímý styk s odpůrcem, platí i v případech, kde zástupčí poměr byl již ukončen.

(Rozh. ze dne 23. prosince 1935, Ds II 4/35.)

Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie nevyhověl odvolání obviněného advokáta z nálezů disciplinární rady slezské advokátní komory v Opavě ze dne 27. října 1934, jímž byl odvolatel uznán vinným disciplinárním přečinem porušení povinností povolání a poškození cti a vážnosti stavu.

D ů v o d y:

V napadeném nálezů není sice výslovně uvedeno, v čem je spatřováno porušení povinností a v čem poškození cti a vážnosti stavu. Než opominutí toto nečiní správnost nálezů pochybnou, poněvadž podle zjištěného stavu věci provinil se obviněný ve směru obojím.

Jde o porušení povinností povolání, jestliže se advokát prohřešil proti povinnostem uloženým mu zákonem, najmě advokátním řádem nebo disciplinárním statutem, nebo porušil-li povinnosti plynoucí mu přímo z výkonu advokátní praxe. Náleží zvláště k povinnostem advokáta, aby zájmy stran, které se k němu ve svých právních věcech uchýlily, zastával správně, poctivě a svědomitě a aby nepodnikl nic, co by se tomuto požadavku přičilo nebo co by vybočovalo z mezí zákona. Má proto advokát při zastupování nároků svého klienta voliti jen cestou zákonem pro ono

uplatňování nároků předepsanou, poněvadž jinak ohrožuje zájmy strany a poškozují ji majetkově způsobováním zbytečných výloh. Dlužno souhlasiti s disciplinární radou v tom, že obviněný jako znalec práva a jako právní poradce musil věděti, že pravoplatně rozsouzenou rozepří o rušení držby lze obnoviti jen cestou zákonem výslovně upravenou a že není přípustno obcházení onu cestu způsobem za vinu mu kladeným, totiž umělým zkonstruováním žalobního důvodu. Svým postupem poškodil obviněný zajisté zájmy svého klienta M. S., zvláště když sám ve svém vyjádření ze dne 23. března 1933 a i při ústním jednání přiznává, že zahájený spor považoval již předem za bezúspěšný a beznadějný a že odmítal spor zahájit s poukazem na pravoplatné již rozhodnutí, vyšlé ve sporu o rušenou držbu. Okolnost, že podlehl neustálému naléhání klientovu, nemůže obviněného ospravedlniti. Měl prostě použití práva v § 10 advokátního řádu mu přiznaného, totiž odepřítí převzetí zastupování ve sporu, jak to později učinil po vynesení rozsudku v I. stolici tím, že klientu svému plnou moc vypověděl. Na věci nemění nic, že M. S. necítí se snad jednáním obviněného poškozeným a že si do něho nestěžoval, ani že o žalobě podané obviněným soud jednal a že odvolání ve věci provedl pak jiný advokát; neboť to nevyvrací skutečnost, že obviněný porušil povinnosti jemu ve smyslu shora naznačeném uložené.

Obviněný neporušil však jen zájmy svého klienta (č. 64 dis. Sb. n. s.), nýbrž ohrozil i zájmy manželů D. (č. 93 dis. Sb. n. s.) tím, že s nimi za zády tehdejšího jejich právního zástupce jednal a přiměl je k prohlášení, jímž byli vydáni nebezpečí nového rozhodování o nárocích, o kterých bylo již pravoplatně rozhodnuto.

Marně se pokouší odvolatel podlomiti výrok nálezu, že »konstruoval uměle nový žalobní důvod«. Je nesporno, že obviněný jménem M. S. žaloval manžely D. na zaplacení 5.928 Kč 30 h, kterážto částka představovala soudní útraty, které byly manželům D. proti M. S. přisouzeny v pravoplatně skončeném sporu o rušenou držbu. Ze spisů vychází dále, že v novém sporu měly býti skutečnosti, o nichž bylo jednáno již v pravoplatně skončeném sporu o rušenou držbu, znova předmětem dokazování a rozhodování, takže je správný náhled disciplinární rady, že spor nově zahájený souvisel přímo s provedeným již pravoplatně sporem o rušenou držbu a že pro onen nový spor chyběl jakýkoli žalobní důvod a byl proto uměle zkonstruován jedině na základě prohlášení, jež v kanceláři obviněného manželé D. učinili, ač jen zcela podmíněčně a nezávazně. Šlo tedy jak v novém sporu, tak i ve sporu dřívějším o stejnou věc a nezáleží na tom, jak obviněný onen nový spor označuje, zda jako spor o náhradu škody, poněvadž záleží jen na podstatě věci.

Kárný soud odvolací vyslovil již v nálezu č. 128 dis. Sb. n. s., že čest a vážnost advokátního stavu je porušena jednáním advokáta, který — nedbaje vůbec jemu známého právního zástupce odpůrce svého klienta — vejde v přímý styk s odpůrcem v zahájené právní věci. Odvolatel je na omylu, má-li za to, že citovaný náleží stojí na stanovisku, že jenom v případě, dokud právní věc je v běhu a odpůrce je zastoupen advokátem, nesmí právní zástupce vstoupiti v přímé jednání s odpůrcem samým. Takovéto omezení není z citovaného nálezu patrno a není také oprávněného důvodu omezovati zásadu v onom nálezu vytčenou jen na případ

odvolatelem zdůrazňovaný. Neboť důvod zákazu obejití právního zástupce tkví hlavně v ochraně práv strany, poněvadž strana práv neznalá, může utrpěti újmu na právech, je-li její právní zástupce z jednání vyloučen. Tato úvaha má stejnou platnost nejen v případech, jaký má na zřeteli nález č. 128 dis. Sb. n. s., nýbrž i v případech, kde zástupčí poměr byl již ukončen. Nesejde proto na tom, že zástupčí poměr mezi manžely D. a Dr. W. byl již ukončen, třeba již před delší dobou, nýbrž rozhodno je, že Dr. W. manžely D. v rozepři o rušenou držbu zastupoval, byl do celé věci zasvěcen a mohl proto zájmy jejich nejlépe hájiti. Vešel-li proto obviněný — pominuv tohoto jemu známého právního zástupce — přímo ve styk s manžely D., nezkušenými a prostými vesničany, porušil čest a vážnost stavu advokátského a byl proto právem uznán vinným. Že by bylo šlo v nové rozepři o věc docela jinou, než jaká byla předmětem sporu dřívějšího, bylo vyvráceno již nahoře a míjí se proto i tato námitka svým cílem.

Čís. 275 dis.

Příčí se cti a vážnosti stavu, namítá-li advokát ve sporu neplatnost právního jednání (smíru), jehož se v jiném sporu zúčastnil jako zmocněnec jedné ze stran.

(Rozh. ze dne 23. prosince 1935, Ds II 5/35.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie nevyhověl odvolání obviněného advokáta z nálezu kárné rady moravské advokátní komory v Brně ze dne 19. prosince 1934, kterým byl uznán vinným přečinem zlehčení cti a vážnosti stavu a odsouzen za to k peněžité pokutě 300 Kč.

Z d ů v o d ů:

Obviněný podal ve 14denní lhůtě § 48 kárného statutu odvolání z výroku o vině i trestu, ohlásiv zároveň ještě další provedení odvolacích důvodů, jakmile pominou následky úrazu, který prý utrpěl. Toto prohlášení nevádí nikterak, aby napadený nález nebyl přezkoumán se všech hledisek v odvolání uplatněných, ježto odvolání bylo včas ohlášeno a není třeba, aby bylo ještě zvláště provedeno.

Uplatněné odvolací důvody nejsou opodstatněny. Nebylo třeba, aby byly provedeny ještě důkazy navržené odvolatelem při kárném jednání. Těmito důkazy mělo býti dosvědčeno, jaká byla hlediska stran při sjednávání smíru, a dále, co odvolatel při sjednávání smíru prohlašoval, okolnosti to pro posouzení viny odvolatelovy lhostejné. Záležit' při rozhodování o jeho vině jediné na tom, jak se jevílo jeho jednání ve sporu, ve kterém učinil námitku neplatnosti smíru, který v jiném sporu sjednal jako zmocněnec jedné ze stran ve sporu. V této příčině pak dlužno přisvědčiti názoru kárné rady, že tímto jednáním poškodil čest a vážnost stavu. Každý, kdo o jednání odvolatelově zvěděl, musel dojíti k přesvědčení,